

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/26/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114223947
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3114223947.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v právnej veci žalobcu: SKODA & SKODA s.r.o. so sídlom Komenského 30, Banská Bystrica, IČO 36 817 872, právne zastúpeného: AKMG, s.r.o., Dolná 6A, Banská Bystrica, IČO 36 800 589 proti žalovanému: DUEMA s.r.o. so sídlom 913 11 Trenčianske Stankovce 891, IČO 36 352 705, právne zastúpenému: H.. R.. M. S., Z., advokát, V. 5, F., o zaplatenie 3.550,36 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti medzitýmne rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 36Cb/51/2015-113 zo dňa 9. decembra 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie medzitýmny rozsudkom v konaní o zaplatenie sumy 3.550,36 Eur s príslušenstvom určil, že právo žalobcu na zaplatenie sumy 3.550,36 Eur so 14 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.319,38 Eur od 30.10.2010 do zaplatenia nie je premlčané. V odôvodnení rozhodnutia vychádzal z ust. § 152 ods. 2 O.s.p. platného a účinného v čase jeho rozhodovania. Uviedol, že žalovaný vzniesol v konaní námietku premlčania žalobou uplatneného práva, pričom v prípade, ak právo žalobcu nie je premlčané, bude potrebné vo veci vykonať rozsiahle dokazovanie, preto rozhodol o námietke premlčania v zmysle § 152 ods. 2 O.s.p. medzitýmny rozsudkom. Z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 29.10.2008 uzavrel žalovaný ako dlžník so U. D., a.s., IČO: 31 320 155 zmluvu o úvere č. XXXXX/XXXX/XX, na základe ktorej poskytla banka dlžníkovi úver v sume 230.000,- Sk. V čl. II boli uvedené základné podmienky zmluvy o úvere: typ a forma úveru - Profi úver splátkový; čerpanie úveru - odo dňa splnenia odkladacích podmienok uvedených v bode 3.1 čl. III tejto úverovej zmluvy, najneskôr do 31.10.2008, splátkový kalendár - výška splátky 10.000,- Sk, dátum 1. splátky 25.11.208, frekvencia splátok mesačne, deň splatnosti splátky 25., výška poslednej splátky 10.000,- Sk, dátum poslednej splátky 25.09.2010; doba splatnosti úveru 24 mesiacov odo dňa uvedeného v čerpaní úveru. V čl. VI bodu 6.1 zmluvy o úvere dlžník sa zaviazal, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti v splátkach, ktorých výška, frekvencia splatnosti sú uvedené v Základných podmienkach. Dňa 17.12.2013 uzavrela U., a.s. so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorou bola žalovaná pohľadávka postúpená žalobcovi. Pri posúdení opodstatnenosti vznesenej námietky premlčania nároku žalobcu súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení § 387 ods. 1, § 388 ods. 1, § 391 ods. 1, § 392 ods. 1, 2 a § 397 Obch. zák. a konštatoval, že nakoľko v zmluve o úvere uzatvorenej dňa 29.10.2008, medzi U., a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola v čl. II. v spojení s čl. VI. bod 6.11 dohodnutá splatnosť úveru 24 mesiacov odo dňa uvedeného v čerpaní úveru (31.10.2008), teda 31.10.2010 a žalobca podal žalobu na súde faxom dňa 30.10.2014, ktorej originál následne doplnil dňa 31.10.2014, jeho právo na zaplatenie 3.550,36 Eur s príslušenstvom nie je v zmysle § 387, § 391 ods. 1 a § 392 ods. 1 Obch. zák.

premlčané, lebo ku dňu podania žaloby neuplynula štvorročná premlčacia doba. Zdôraznil, že podľa úverovej zmluvy bola splatnosť úveru dohodnutá dňa 31.10.2010, a hoci bolo v čl. II a v čl. VI bod 6.1 zmluvy o úvere dohodnuté splácanie úveru v splátkach, nejde o čiastkové plnenie podľa § 392 ods. 2 Obch. zák., ale o jedno plnenie, ktorého úhrada bola dohodnutá v splátkach, a preto za lehotu splatnosti je potrebné považovať lehotu na splatenie celého úveru. Dohoda o splácaní úveru v splátkach sa nedá považovať za právo na čiastkové plnenie. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 54/2007 zo dňa 17.06.2008) Z uvedeného dôvodu začala štvorročná premlčacia doba plynúť dňom 01.11.2008, pričom ku dňu podania žaloby 30.10.2014 neuplynula.

2. Proti medzitémny rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý medzitémny rozsudok zmenil tak, že určí, že právo žalobcu uplatnené žalobou je premlčané, alebo aby medzitémny rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nestotožnil sa s právnym posúdením otázky premlčania žalobou uplatneného nároku súdom prvej inštancie a zastával názor, že plnenie poskytnutého úveru v dohodnutých splátkach možno považovať za čiastkové plnenie, a preto pri posudzovaní premlčania uplatneného nároku je potrebné postupovať podľa § 392 ods. 2 Obch. zák., podľa ktorého uplatnená pohľadávka je premlčaná. Súdu prvej inštancie vytýkal, že k právnemu záveru o tom, že dohoda o splácaní úveru v splátkach sa nedá považovať za právo na čiastkové plnenie, dospel na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný poukázal na obsah úverovej zmluvy zo dňa 29.10.2008 a zdôraznil, že ak k čerpaniu úveru došlo dňa 29.10.2008 a on ako dlžník sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v splátkach, pričom každá zo splátok bola splatná 25. dňa príslušného mesiaca, išlo o čiastkové plnenie a v takom prípade je premlčanie každej jednotlivé splátky potrebné posudzovať osobitne. Podľa čl. II úverovej zmluvy posledná splátka úveru mala splatnosť dňa 25.09.2010, takže od nasledujúceho dňa začala plynúť premlčacia doba pre poslednú splátku premlčania. Premlčacia doba poslednej splátky úveru preto zrejme uplynula dňom 26.09.2014 a dňa 27.09.2014 už táto splátka bola premlčaná, rovnako ako skoršie splátky. Ak teda žalobca podal žalobu na súd dňa 30.10.2014, podal ju až po premlčaní poslednej splátky úveru. Pokiaľ súd prvej inštancie stanovil splatnosť úveru na deň 31.10.2010, jeho záver nemá podklad v žiadnom z vykonaných dôkazov. Žalovaný poukázal aj na to, že zmluvné strany mali v úverovej zmluve dohodnutú aj akceleráciu splatnosti celého úveru, teda výhody splátok, takže ak by došlo pre nesplnenie splátok k okamžitému zosplateniu úveru, v otázke premlčania by sa jednoznačne postupovalo podľa § 392 ods. 2 Obch. zák. V splátkach je totiž vyjadrené právo dlžníka plniť čiastkovo, pričom každá splátka má svoju vlastnú dobu splatnosti, a nie povinnosť dlžníka plniť naraz, preto na povahu splátok ako čiastkové plnenia nemôže mať právnu relevanciu to, či k strate výhody splátok dôjde alebo nie. Žalovaný ďalej súdu prvej inštancie vytýkal, že pri rozhodovaní úplne odignoroval konštantnú judikatúru súdov, na ktorú on poukazoval, a to rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 6C/138/2011 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Obdo V 15/2006, z ktorých jednoznačne vyplýva, že splátky majú povahu čiastkového plnenia a pri ich premlčaní je potrebné postupovať podľa § 392 ods. 2 Obch. zák. Uviedol, že k obdobnému právnemu záveru sa prikláňa aj obchodnoprávna doktrína, ktorá charakterizuje čiastkové plnenie ako plnenie, keď je jeho predmet rozdelený na viacero relatívne samostatných častí (plnenie po častiach), a to na základe dohody, zákona alebo rozhodnutia súdu. Plnenie sa potom poskytuje po častiach, postupne, pričom každé plnenie sa stáva splatným samostatne. Takým plnením je napríklad plnenie v splátkach, keď celý dlh je vopred rozdelený do jednotlivých splátok a tie sa postupne stanú splatnými a zanikajú (Ovečková, O.: Premlčanie v obchodnom práve, Wolters Kluwer s.r.o., Bratislava 2015, str. 179). Súd prvej inštancie tým, že sa náležitým spôsobom s vyššie citovanými rozhodnutiami súdov nevyšporiadal, a bez ďalšieho akceptoval odlišný záver vyjadrený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Obo 54/2007, hoci ten nemal povahu zjednocujúceho stanoviska, odňal mu možnosť konať pred súdom. Medzitémny rozsudok prvoinštančného súdu okrem toho, že je vecne nesprávny, nie je presvedčivo odôvodnený, lebo neobsahuje relevantné dôvody v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko nepodáva presvedčivú odpoveď o premlčaní či nepremľaní uplatnenej pohľadávky. Žalovaný zdôraznil, že právne závery súdu prvej inštancie uvedené v rozsudku nie sú v súlade ani s konštantnou judikatúrou súdov, a ani s doktrinálnymi závermi právnej vedy.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý medzitémny rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného prezentovanou v odvolaní. Uviedol, že v čl. VI. bod 6.1. zmluvy o úvere zo dňa 29.10.2008 sa žalovaný zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v splátkach, na ktorých výške, frekvencii splatnosti a dátume splatnosti sa zmluvné strany v zmluve dohodli, avšak zároveň v čl. V. bod 5.1. bolo stanovené, že doba splatnosti úveru je 24 mesiacov odo dňa uvedeného v čerpaní úveru, teda dňa 29.10.2010. Splatnosť celého plnenia tak nastala k

29.10.2010. Žalobca zdôraznil, že je nevyhnutné odlišovať od plnenia v splátkach čiastočné plnenie. Pri plnení v splátkach je výška splátok, ako aj čas splnenia medzi veriteľom a dlžníkom vopred dohodnutá, avšak pri čiastkovom plnení ide o rozloženie jedného plnenia, ktoré malo byť splnené jednorazovo, na časti. O čiastkové plnenie ide vtedy, ak dlžník v dobe, keď mal plniť celý dlh, splní iba jeho časť. V danom prípade však v úverovej zmluve bolo dohodnuté plnenie v splátkach a takú dohodu o splácaní úveru v splátkach nemožno považovať za právo na čiastkové plnenie, ale za jedno plnenie, ktorého úhrada bola dohodnutá v splátkach, a teda lehota splatnosti úveru nenastáva čiastkovo po jednotlivých splátkach, ale za lehotu splatnosti sa považuje až doba splatnosti celého úveru. Ním uplatnený nárok preto nie je premlčaný a súd prvej inštancie na plynutie premlčacej doby správne aplikoval ust. § 392 ods. 1 Obch. zák. a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Žalobca dňa 23.03.2016 doručil odvolaciemu súdu podanie, prílohou ktorého bol rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 15Co/295/2015 zo dňa 24.02.2016. Žalobca uviedol, že Krajský súd v Prešove v rovnakej právnej veci sa priklonil k jeho názoru, že dohodu medzi účastníkmi úverovej zmluvy o splátkach úveru nemožno považovať za právo na čiastkové plnenie, ale za jedno plnenie, ktorého úhrada bola dohodnutá v splátkach, a teda lehota splatnosti úveru nenastáva čiastkovo po jednotlivých splátkach, ale za lehotu splatnosti sa považuje až doba splatnosti celého úveru.

4. Žalovaný v písomnom stanovisku k vyjadreniu žalobcu zotrval na svojej doterajšej argumentácii. Zdôraznil, že nakoľko Obchodný zákonník nedefinuje pojmy „čiastkové plnenie“ a „plnenie v splátkach“, je nevyhnutné aplikovať doslovný jazykový výklad a interpretovať význam oboch pojmov vzhľadom na význam im prikladaný v slovenskom jazyku. Je nepochybné, že aj splátka je plnením a je tiež nepochybné, že suma jednej splátky predstavuje voči hodnote celého úveru len čiastkové plnenie. Rovnako charakteristika pojmu „čiastkové plnenie“ zároveň spĺňa typické prvky plnenia v splátkach. Ak teda jedna splátka úveru nie je plnením celého dlhu, ale len jeho určitej časti, takéto plnenie je vo vzťahu k celej sume dlhu potrebné považovať za čiastkové plnenie. Žalovaný poukázal na to, že správnou interpretáciou úvodnej časti § 392 ods. 2 Obch. zák. je nutné dospieť k záveru, že aj plnenie v splátkach je čiastkovým plnením. Výklad súdu prvej inštancie však vytvára stav, že veriteľ by sa mohol prvej splátky úveru domáhať až v 6-ročnej premlčacej lehote a to 2 roky počas trvania úverového vzťahu a 4 roky od splatnosti celého úveru, čo je však bez opory v platnej právnej úprave. Žalovaný opakovane zdôraznil, že jeho názoru v posudzovaní premlčania splátok úveru, ktoré sú čiastkovým plnením, sa prikladá aj obchodnoprávna doktrína uvedená v publikácii. Premlčanie v obchodnom práve, na ktorú odkazoval a citoval z nej vo svojom odvolaní. Okrem toho poukázal aj na právnu úpravu obsiahnutú v ust. § 103 Obč. zák. a uviedol, že z tohto ustanovenia i z ust. § 392 ods. 2 Obch. zák. vyplýva, že bez ohľadu na označenie plnenia v splátkach alebo plnenia čiastkového, takéto plnenie sa premlčuje samostatne.

5. Dňom 1. júla 2016 vstúpil do účinnosti zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.).

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

7. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

8. Odvolací súd preskúmal vec podľa § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné, a že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. O odvolaní žalovaného rozhodol podľa § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania, pretože vo veci nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem.

9. V preskúmvanej veci bola medzi stranami sporná otázka posúdenia dôvodnosti námietky premlčania vznesenej žalovaným proti žalobou uplatnenej pohľadávke vzniknutej nezaplatením dlhu z úverovej zmluvy. Sporné bolo predovšetkým to, či splácanie úveru v splátkach dohodnuté v zmluve o úvere zo dňa 29.10.2008 je čiastkovým plnením, pri ktorom v zmysle § 392 ods. 2 Obch. zák. plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne, tak, ako to tvrdil žalovaný v odvolaní, alebo či právo na vrátenie

poskytnutého úveru, ktorého zaplatenie bolo dojednané v splátkach, je potrebné posúdiť ako právo na jedno plnenie a za lehotu splatnosti je potrebné považovať dohodnutú lehotu na splatenie celého úveru a v takom prípade premlčacia doba začala plynúť až po splatnosti celého úveru.

10. Súd prvej inštancie s poukazom na splatnosť úveru dojednanú v čl. II predmetnej úverovej zmluvy najneskôr dňom 31.10.2010 dospel k záveru, že i napriek dohode o splácaní úveru v splátkach v zmysle čl. II a čl. VI bod 6.1 zmluvy nejde o čiastkové plnenie podľa § 392 ods. 2 Obch. zák., ale o jedno plnenie, úhrada ktorého bola dohodnutá v splátkach, preto za lehotu splatnosti považoval lehotu na splatenie celého úveru. Vychádzal aj z právneho názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 54/2007 zo dňa 17.06.2008, podľa ktorého dohoda o splácaní úveru v splátkach sa nedá považovať za právo na čiastkové plnenie.

11. Odvolací súd konštatuje, že vyššie uvedený záver prvoinštančného súdu o charaktere pohľadávky z úverovej zmluvy ako jedného plnenia splatného podľa dohody zmluvných strán do 24 mesiacov odo dňa uvedeného v čerpaní úveru, najneskôr do 31.10.2008, má oporu vo vykonanom dokazovaní, pretože obsah takejto dohody o splatnosti úveru ako celku najneskôr do uvedeného termínu vyplýva z dojednania čl. II predmetnej úverovej zmluvy. Zmluvné strany sa takto na spôsobe splatenia a dobe splatnosti výslovne dohodli v rámci ich zmluvnej voľnosti. Ak teda k čerpaniu úveru žalovaným podľa predmetnej úverovej zmluvy došlo ku dňu podpisu dohody o vyplňovacom práve k blankozmenke, a to dňa 29.10.2008, splatnosť úveru podľa čl. II úverovej zmluvy nastala dňa 29.10.2010. Týmto dňom bol veriteľ oprávnený domáhať sa zaplatenia celého úveru. Dňom 30.10.2010 začala plynúť štvorročná premlčacia lehota v zmysle § 392 ods. 1 a § 397 Obch. zák. na uplatnenie práva na splnenie záväzku v zmysle úverovej zmluvy, čiže na splatenie poskytnutého úveru, ktorá uplynula dňa 30.10.2014. Žalobca podal žalobu na súde prostredníctvom faxu dňa 29.10.2014 o 1553 hod, ktoré podanie spracovala podateľňa prvoinštančného súdu dňa 30.10.2014 o 645 hod. Nakoľko žalobca následne dňa 31.10.2014 doplnil faxové podanie predložením jeho originálu, súd prvej inštancie opodstatnene konštatoval, že k uplatneniu nároku na zaplatenie žalovanej pohľadávky z úverovej zmluvy došlo včas, skôr, než uplynula zákonom stanovená premlčacia doba.

12. Odvolací súd zdôrazňuje, že práve s prihliadnutím na dojednanie o splatnosti úveru v lehote do 24 mesiacov odo dňa uvedeného v čerpaní úveru, čiže do 29.10.2010, resp. najneskôr do 31.10.2010, neobstojí argumentácia žalovaného o čiastkovom plnení na základe dohody o splácaní úveru v splátkach, kde by plynula premlčacia doba samostatne pre každé čiastkové plnenie tak, ako to vyplýva z ust. § 392 ods. 2 Obch. zák. Uvedený právny názor napokon rešpektuje aj obchodnoprávna doktrína v publikácii Ovečková O.: Premlčanie v obchodnom práve; Wolter Kluwer, s.r.o., Bratislava 2015, str. 180, kde sa odkazuje na judikatúru týkajúcu sa plnenia v prípade úverovej zmluvy, a to práve na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. júna 2008 sp. zn. 4 Obo 54/2007, podľa ktorého pokiaľ bolo dohodnuté splácanie úveru v splátkach, nejde o čiastkové plnenie v zmysle § 392 ods. 2 Obch. zák., ale o jedno plnenie, ktorého úhrada bola dohodnutá v splátkach, a preto za lehotu splatnosti je potrebné považovať lehotu na splatenie celého úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/295/2015 zo dňa 24.02.2016, ktorý dospel v otázke posudzovania lehoty splatnosti pohľadávky z úverovej zmluvy, splátok úveru a premlčania k rovnakému záveru ako Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd nemal dôvod odchyliť sa od rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky v otázke posúdenia lehoty splatnosti úveru a premlčania práva na jeho zaplatenie. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného o odňatí mu možnosti konať pred súdom a o arbitrárnosti odvolaním napadnutého medzitýmneho rozsudku. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. platného a účinného v čase jeho rozhodovania, pretože stručne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôkazov vychádzal (z predmetnej úverovej zmluvy) a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. To, že žalovaný nie je s vysloveným právnym názorom v otázke posúdenia ním vznesenej námietky premlčania v konečnom dôsledku spokojný, neznamená, že rozhodnutie je arbitrárne. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav na základe vykonaného dokazovania potrebného pre posúdenie otázky premlčania a jeho právna kvalifikácia má oporu v správnej aplikácii právnych predpisov, v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp. zn 1 M Obdo 15/2006, odvolací súd uvádza, že sa netýkal posúdenia spôsobu a lehoty splatnosti úveru, ale dohody o splácaní kúpnej ceny v splátkach, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval ako čiastkové plnenie s plynutím štvorročnej premlčacej doby pre každú splátku samostatne.

14. Odvolací súd z dôvodov vyššie uvedených potvrdil medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí (ust. § 262 ods. 1 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).